

عنوان مقاله:

روایت شناسی سفرنامه نیم دانگ پیونگ یانگ بر اساس نظریه ی ژپ لیت ولت

محل انتشار:

مجله ادبیات پارسی معاصر، دوره 12، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

فاطمه شکر دست - هیات علمی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

سفرنامه را می توان به عنوان یکی از انواع روایت، مورد بررسی و تحلیل قرار داد. سفرنامه ی نیم دانگ پیونگ یانگ نوشته ی رضا امیرخانی حاصل دو سفر او به کره ی شمالی است. در این سفرنامه برخلاف سفرنامه های معهود، بازدید های میدانی و توصیف مکان و تجربه های مردم شناسانه و غیره، رخ نداده است، نویسنده به ناچار و به اقتضای شرایط غیرقابل پیش بینی در کره ی شمالی، هدفش را از جهان گردی به مساله گردی تغییر می دهد و هدف بازدیدهای محدودش را از دیدارهای جغرافیایی به کشف و فهم انسان کره ی شمالی با رعایت قالب سفرنامه نویسی معطوف می کند. پاسخ به این پرسش که چگونه سفرنامه ای بدون بازدیدهای میدانی و روش مرسوم در سفرنامه نویسی می تواند شکل گیرد، را باید در شیوه روایت پردازی این سفرنامه جست و جو کرد. درپچه های گوناگونی از منظر نظریه های مختلف می توان بر شیوه روایت پردازی این اثر گشود که پس از بررسی ویژگی های این سفرنامه و نقش کنشگری نویسنده، تطبیق و تحلیل این اثر براساس نظریه ی ژپ لیت ولت (که بر «نقطه ی دید» و «تقابل کارکردی راوی و کنشگر» تمرکز دارد) مناسب شناخته شد. نتیجه آن که روایت در این سفرنامه، همسان است و راوی به عنوان کنشگر یا شخصیت اصلی یا قهرمان اصلی، مرکز جهت گیری روایت است؛ پایه های ادراکی-روانی، زمانی، مکانی و کلامی، همه نشان دهنده ی آن است که اگرچه نویسنده به گونه ی روایی متنگرا نیز توجه دارد ولی شیوه ی غالب، گونه ی روایی کنشگر است.

کلمات کلیدی:

سفرنامه، نیم دانگ پیونگ پانگ، ژپ لیت ولت، روایت پردازی، رضا امیرخانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1570478>

